

II
72380

JESSENSKE ŽALOSTINKE.

Zložil Gr. Krek.

1.

Moja radost.

V roke rad vzamem liro krasno,
Da strunice pojó mi glasno,
Kar peti mi serce velevala
Od mraka poznega do dneva.

Sercé le v pesmi se spočije,
Le v nji se bridka žalost skrije,
Ki rada zlati mir odganja,
Noči pripravlja nam brez spanja.

Zatorej struna pevaj milo,
Oj! bodi sercu tolažilo,
Spet zbríši mu skeleče rane,
Ki bile so prezgodaj vžgane!

2.

Minljivost.

Ob vodi Milica je stala,
V ročici gosli je deržala,
Prebirati je strune jela,
In zraven tako pesem pela:

„Dobrava, proč je krasno cvetje,
Proč, gozdič, slavčevó je petje,
Vse ojstra bôra je pobrila,
Od nas je pevce odpodila.“

„Enako moje je življenje,
Terpinči strast me in terpljenje,
Odkar mladost mi je minula,
In spomlad cvetja se osula.“

3.

Vraža.

„Kako spet sova se huduje,
Vse okna jezno obskakuje,
Kot hotla vzeti bi življenje
In ž njim končati mi terpljenje.“

„Bog nam za znamenje jo je stvaril,
Dobroto ž njo nam je podaril,
Da lažno nam po nji je znati,
Kdaj treba bitje je končati.“

Tako je mati govorila,
Življenje mirno je sklenila; —
Pri postelji je hči sedela,
In vražam maternim verjela.

4.

Strunam.

„Sem sedi k meni, sestra mila,
Da s petjem mi boš čas kratila,
Zjasnila spet mi blede lice,
Po katerem tečejo solzice.“

Dekle berž citre v roko vzame,
In pevcu peti pesmi jame;
Ušesu se jih več priléče,
Nobena pa v serce ne seže.

Začne še žaló „strunam“ peti,
Spomin v njem jel je spet živeti,
Iz misel padajo mu rane,
Spomnivši se osode znane.

5.

Različne misli.

Ubožna mati v koči joka,
Škerbí sercé ji bolno poka,
Življenje tare ji nesreča
In siromaštva rana žgeča.

Sopruha s smertjo je zgubila,
Ko ravno sinka je povila,
Ki samo ji je tolažilo,
Edino hudih rev hladilo.

Ozira na-nj se zaupljivo,
Objema ga in boža živo; —
V zibelki tesni dete spava,
Na licu zdravem smeh igrava.

6.

Dvojno gostovanje.

Dans v gradu čaše zvenketajo,
Med žvenkom strunice igrajo,
V obrazih vseh je radost brati,
Ki žalost vsako vé odgnati.

Vertijo se plesavcov verste,
Plesavke ž njimi krasne, čverste,
Z najzaljšo grajski vitez raja,
Ženitve dan dans ž njo obhaja.

* * *

Mož zbranih je pod gradom v koči,
Gosti jih bogat kmet do noči;
Smert vzela mu je hčer edino,
Opravlja jo po nji sedmino.

10.

Moje pesmi.

Nikar jih oestro ne sodite,
Od praga pesmi ne podite,
Ko bi se vam ne prikupile,
Al' serca vam ne omečile.

Po svoje poje vsaki tiček,
Komarček, slavec in kraljiček;
Po svoje tudi pesnik peva,
Kot peti mu sercé velevala.

Tedaj če pesmi niso take,
Kot jih želé samice vsake,
Naj bravši jih bi se pomnilo,
Da v číslu mi sercé je bilo.

7.

Nesrečni pesnik.

Od dneva v mrak se pevec trudi,
Zdravila išče rani hudi,
Prežalo poje, strune vbira,
Po nadi skerbno se ozira.

Za letom urno leto mine,
On prejšnje čuti bolečine,
Ves up se v sanje je spremenil,
In zopet v prazen nič razpenil.

Da ga zmotile vse so nade,
Mu vendar še sercé ne vpade,
Po sreči novi se ozira,
In v novič strunice prebira.

8.

Spomin otročjih let.

Kje našel vas bom leta blage,
Ko sem v naročji mame drage
Okušal slastno sad ljubezni
Ter ključoval nesreči jezni?

Težave bile so mi ptuje,
Neznane rane, žalost, nuje;
V življenje stopal sem veselo,
Vsaj še sercé ni nič želelo.

Ker zdaj so se zbudile želje,
Ki sercu vzele so veselje,
Ozrem se rad na leta mile,
Ter pojem: „Da bi se vernile!“

9.

Sercé.

Sercé je goba, ki se vname,
Človeku mir in radost vzame,
Od dné do mraka ga zmir peče,
Mu več pokoja dati neče.

Povsod si išče tolažila,
Pa njemu ni osoda mila,
Le huje ga še rana peče,
Pokoja več mu dati neče.

Tako se do gomile trudi
Kjer lek dóbi spet rani hudi,
Molitve tam mu mašnik zbere,
K pokoju poje „miserere“.

72380

D. St. Jaurig
29. 5. 46.

08380

